Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

24 ноември 2015 година*

„ФЕОГА — Секция „Гарантиране“ — ЕФГЗ и ЕЗФРСР — Финансова корекция, приложена с оглед на неотчитането на лихви — Задължение за мотивиране — Задължение за осчетоводяване на лихви — Член 32, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 1290/2005 — Принцип на равностойност — Задължение за полагане на дължима грижа“

По дело T-126/14

Кралство Нидерландия, за което се явяват M. K. Bulterman, J. Langer и M. Noort, в качеството на представители,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват H. Kranenborg и P. Rossi, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна на Решение за изпълнение 2013/763/ЕС на Комисията от 12 декември 2013 година за изключване от финансиране от страна на Европейския съюз на някои разходи, направени от държавите членки в рамките на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на селското стопанство (ФЕОГА), секция „Гарантиране“, на Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 338, стр. 81),

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro (докладчик), председател, S. Gervasoni и L. Madise, съдии,

секретар: J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 април 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: нидерландски.

Решение

Правна уредба

Основна уредба: Регламент (ЕИО) № 729/70, Регламент (ЕО) № 1258/99 и Регламент (ЕО) 1290/2005

1 Основната правна уредба относно финансирането на Общата селскостопанска политика по отношение на разходите на държавите членки, считано от 16 октомври 2006 г., и по отношение на разходите на Комисията на Европейските общности, считано от 1 януари 2007 г., е в Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета от 21 юни 2005 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 193). С този регламент е отменен Регламент (ЕО) № 1258/1999 на Съвета от 17 май 1999 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 160, стр. 103), с който пък е отменен Регламент (ЕИО) № 729/70 на Съвета от 21 април 1970 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 94, стр. 13) по отношение на разходите, направени след 1 януари 2000 г.

2 Съгласно член 1, параграф 1 от Регламент № 729/70 и член 1, параграф 2, буква а) от Регламент № 1258/1999 Европейският фонд за ориентиране и гарантиране на селското стопанство (ФЕОГА) е бил част от общностния бюджет и чрез своята секция „Гарантиране“ е финансирал възстановяванията при износ към трети страни.

3 Съгласно член 8, параграф 1 от Регламент № 729/70 и член 8, параграф 1 от Регламент № 1258/1999 държавите членки вземат всички необходими мерки в съответствие с националните законови, подзаконови и административни разпоредби за възстановяване на загубените вследствие на нередности или небрежност суми. Съгласно член 8, параграф 2, първа алинея от същите регламенти при непълно възстановяване финансовите последици от нередностите или небрежността се поемат от Общността, освен тези, които са следствие от нередности или небрежност на администрацията или служби на държавите членки. Накрая, съгласно по-конкретно член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 729/70, в редакцията му, произтичаща от Регламент (ЕО) № 1287/95 на Съвета от 22 май 1995 г. за изменение на Регламент № 729/70 (ОВ L 125, стр. 1) и приложима от началото на финансовата година 16 октомври 1995 г., както и съгласно член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1258/1999 лихвите по възстановените или изплатени по-късно суми се изплащат на ФЕОГА.

4 Съгласно член 3, параграф 1, буква а) от Регламент № 1290/2005 Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) финансира чрез съвместно управление между държавите членки и Европейския съюз възстановяванията при износ на селскостопански стоки към трети страни.

5 По силата на член 8, параграф 1, буква в), подточка iii) от Регламент № 1290/2005 за действията, свързани с финансирани конкретно от ЕФГЗ операции, държавите членки изпращат на Комисията годишните счетоводни отчети на акредитираните разплащателни агенции, заедно с декларация за уверение, подписана от длъжностното лице, отговарящо за акредитираната разплащателна агенция, придружени от необходимата информация с оглед на клиринга на сметките, както и доклад за сертифициране, изготвен от органа по сертифициране.

6 Член 31 от Регламент № 1290/2005, озаглавен „Клиринг с оглед на съответствието“, предвижда:

„1. Ако Комисията стигне до заключението, че разходите по член 3, параграф 1 и член 4 са извършени по начин, нарушаващ правилата на Общността, тя взема решение кои суми да бъдат изключени от финансирането от бюджета на Общността по реда на член 41, параграф 3.

2. Комисията извършва оценка на сумите, които трябва да бъдат изключени от [финансиране] въз основа на сериозността на отчетеното несъответствие. При оценката надлежно се взема предвид естеството и сериозността на нарушението и на причинената финансова щета на [Съюза]“.

3. Преди вземането на всяко решение за отказване на финансиране, писмено се нотифицират заключенията от извършената инспекция от Комисията и отговорите на държавите членки, след което двете страни се опитват да постигнат споразумение относно действието, което трябва да бъде предприето.

Ако не е постигнато такова споразумение, държавата членка може да отправи искане за откриване на процедура за помирение на позициите на всяка от страните в срок от четири месеца. На Комисията следва да бъде предоставен доклад за изходния резултат от процедурата, а тя да го прегледа, преди да вземе решение за отказване на финансиране.

4. Не може да бъде отказано финансиране за:

а) разходите по член 3, параграф 1, извършени повече от 24 месеца преди Комисията да е нотифицирала писмено държавата членка за заключенията от извършената от нея инспекция;

б) разходите по многогодишните мерки, попадащи в рамките на приложното поле на член 3, параграф 1 или на програмите по член 4, когато окончателното задължение на получателя възниква повече от 24 месеца преди Комисията да е нотифицирала писмено държавата членка за заключенията от извършената от нея инспекция;

в) разходите по мерките в програмите, посочени в член 4, различни от посочените в буква б), за покриването на които плащането, или в определени случаи плащането на [остатъка], е извършено от разплащателните агенции повече от 24 месеца преди Комисията да е нотифицирала писмено държавата членка за заключенията от извършената от нея инспекция.

5. Параграф 4 не се прилага в случай на:

а) нередности по членове 32 и 33;

[…]“.

7 Член 32, параграфи 1 и 3—6 от Регламент № 1290/2005, озаглавен „Специфични разпоредби по отношение на ЕФГЗ“, предвижда:

„1. Върнатите суми в следствие от възникването на нередност или небрежност и натрупаните лихви по тях се прехвърлят по сметка на разплащателната агенция и се осчетоводяват от нея като приход, отнесен по сметката на ЕФГЗ за месеца, в който сумата е действително получена.

[…]

3. Когато са изпратени годишните счетоводни отчети, както е предвидено в член 8, параграф 1, буква в), iii), държавите членки следва да предоставят на Комисията обобщен доклад за процедурите по връщане на средствата, предприети в отговор на нередностите. Той дава разбивка на все още невърнати суми по административна и/или съдебна процедура и по година на първоначалното разкриване на нередността по административен или съдебен ред.

Държавите членки предоставят на разположение на Комисията подробни конкретни данни за всяка отделна процедура по връщане на средства и за всяка отделна сума, която все още не е покрита.

4. След провеждането на процедурата по член 31, параграф 3, Комисията може да вземе решение да начисли сумите, които трябва да бъдат върнати на държавата членка в следните случаи:

а) ако държавата членка не е инициирала с оглед на връщането на сумите всички подходящи административни или съдебни процедури, предвидени в националното ѝ законодателство или в законодателството на Общността, в срок от една година от първоначалното административно или съдебно заключение за наличието на нередност;

б) ако липсва такова административно или съдебно заключение или забавянето по произнасянето му е такова, че поставя под въпрос връщането на сумата, или нередността не е включена в обобщения доклад, предвиден в първата алинея от параграф 3 от настоящия член, за годината, в която е произнесено първоначалното административно или съдебно заключение.

5. Ако сумата не е върната в продължение на четири години от произнасянето на първоначалното административно или съдебно заключение или в продължение на осем години, в случаите, когато са предприети мерки за връщане на сумата чрез националните съдилища, 50 % от финансовите последствия от невръщането на съответната сума се понасят от въпросната държава членка, а останалите 50 % от бюджета на [Съюза].

Държавите членки посочват отделно, в обобщения доклад, предвиден в първата алинея от параграф 3, невърнатите суми в сроковете, определени в първата алинея от настоящия параграф.

Разпределението на финансовата тежест от невръщането съгласно първата алинея не засяга изискването заинтересованата държава членка да приведе в действие процедури за връщане в съответствие с член 9, параграф 1 от настоящия регламент. Петдесет процента от сумите, върнати по този начин, се кредитират в полза на ЕФГЗ след извършване на приспадането, предвидено в параграф 2 от настоящия член.

Когато в контекста на процедурата по връщане, липсата, от окончателно естество, на всякакви нередности е отчетена посредством административен или правен инструмент, заинтересованата държава членка декларира като разход финансовата тежест на ЕФГЗ, поета от нея по силата на първата алинея.

Въпреки това, ако по причини, които не могат да бъдат отдадени на заинтересованата държава членка, подлежащата на връщане сума не може да бъде върната в сроковете, посочени в първата алинея, и размерът на тази сума надвишава 1 милион EUR, Комисията може, по искане на държавата членка, да удължи сроковете с максимум 50 % от продължителността на първоначалните срокове.

6. При наличието на оправдателна причина за това, държавите членки могат да вземат решение да не изискват връщане на сумите. Решение в този смисъл може да бъде взето само в следните случаи:

а) ако направените или евентуалните разходи по връщането на сумата, като цяло, надхвърлят размера на подлежащата на връщане сума;

б) ако връщането се окаже невъзможно поради изпадане в неплатежоспособност, отчетена и призната съгласно националното законодателство, на дебитора или на лицата, носещи юридическа отговорност за нередността.

Държавата членка посочва поотделно в обобщения доклад съгласно първата алинея от параграф 3 сумите, за които е взела решение да не изисква връщане, заедно с мотивите за това свое решение“.

8 Съгласно член 34, параграф 1, буква а) от Регламент № 1290/2005, озаглавен „Прехвърляне на приходи от държавите членки“, сумите, които по силата на членове 31—33 от същия регламент трябва да бъдат изплатени в полза на бюджета на Съюза, включително натрупаните лихви по тях, се считат за приходи по смисъла на член 18 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1).

9 Съгласно член 49, втора алинея от Регламент № 1290/2005 последният се прилага от 1 януари 2007 г. Въпреки това по силата на член 49, трета алинея, второ тире от този регламент член 32 от него е приложим от 16 октомври 2006 г. в случаите на нередности, за които е съобщено по реда на член 3 от Регламент (ЕИО) № 595/91 на Съвета от 4 март 1991 година относно нередностите и възстановяването на неправилно изплатени суми във връзка с финансирането на Общата селскостопанска политика и организацията на информационната система в тази област, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 283/72 (ОВ L 67, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 9, стр. 166) и за които връщането на дължимите суми не е осъществено в пълен размер към 16 октомври 2006 г.

Приложими регламенти

Регламент № 595/91

10 Съгласно член 3, параграф 1, първа алинея от Регламент № 595/91 в рамките на двата месеца след края на всяко тримесечие държавите членки изпращат на Комисията списък с нередностите, за които има изготвен първичен констативен административен или съдебен акт.

11 Освен това съгласно член 5, параграф 2 от Регламент № 595/91, отменен от Регламент № 1290/2005, когато държава членка установи, че дадена сума не може да бъде напълно възстановена или не се очаква да бъде изцяло възстановена, тя информира Комисията със специално уведомление относно размера на невъзстановената сума и причините, поради които по нейно мнение тази сума трябва да бъде поета от Общността или от държавата членка.

12 Регламент № 595/91 е отменен считано от 1 януари 2007 г. от Регламент (ЕО) № 1848/2006 на Комисията от 14 декември 2006 година относно нередностите и възстановяването на неправилно изплатени суми във връзка с финансирането на Общата селскостопанска политика и организацията на информационна система в тази област (ОВ L 355, стр. 56; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 78, стр. 189).

Регламент (ЕО) № 885/2006

13 Съгласно член 6 от Регламент (ЕО) № 885/2006 на Комисията от 21 юни 2006 година относно реда и начина на прилагане на Регламент № 1290/2005 на Съвета по отношение на акредитирането на агенциите платци и други стопански субекти, както и по отношение на клиринга на счетоводните сметки на ЕФГЗ и ЕЗФРСР (ОВ L 171, стр. 90; Специално издание на български език, 2007 г., том 14, том 2, стр. 37) годишните счетоводни отчети, посочени в член 8, параграф 1, буква в), подточка iii) от Регламент № 1290/2005, съдържат по-специално таблицата на сумите за връщане към края на финансовата година, изготвена по образеца, даден в приложение III (наричана по-нататък „таблицата от приложение III към Регламент № 885/2006“).

14 Комисията определя насоките относно представянето на таблиците по приложение III към Регламент № 885/2006 за финансовите 2006 г. и 2007 г. съответно с документ, озаглавен „Съобщение до Комитета по земеделските фондове — Насоки относно предоставянето на 10 февруари 2007 г. на Комисията на таблица 5 от приложение III към Регламент [№ 885/2006]“ (наричано по-нататък „Насоките от 2006 г.“), и документ, озаглавен „Съобщение до Комитета по земеделските фондове — Насоки относно предоставянето на 1 февруари 2008 г. на Комисията на таблици 1—6 от приложение III към Регламент [№ 885/2006]“ (наричано по-нататък „Насоките от 2007 г.“).

15 Член 11 от Регламент № 885/2006 определя реда за осъществяване на клиринг с оглед на съответствието по член 31 от Регламент № 1290/2005. Освен това член 16 от този регламент определя реда за провеждане на помирителната процедура.

Секторни регламенти

Регламент (ЕИО) № 3665/87

16 Член 11 от Регламент (ЕИО) № 3665/87 на Комисията от 27 ноември 1987 година за определяне на подробни общи правила за прилагане на системата на възстановявания при износа на земеделски продукти (ОВ L 351, стр. 1), в редакцията му след приемането на Регламент (ЕО) № 2945/94 на Комисията от 2 декември 1994 г. за изменение на Регламент № 3665/87 (ОВ L 310, стр. 57), определя реда за връщане на недължимо платени възстановявания при износа, съответно предвидените санкции, както и възможността за отказ от санкции в случаи на непреодолима сила. В частност съгласно член 11, параграф 3 в случай на недължимо плащане на възстановена с оглед на износ сума, получателят е длъжен да възстанови недължимо получената сума заедно с лихвите, изчислени в зависимост от времето, изтекло между плащането и възстановяването.

17 Съгласно член 2, втора алинея от Регламент № 2945/94 последният е бил приложим към износа, за който формалностите по член 3 или член 25 от Регламент № 3665/87 са би осъществени, считано от 1 април 1995 г.

18 Регламент № 3665/87 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 800/1999 на Комисията от 15 април 1999 г. за установяване на общи подробни правила за прилагане на режима на възстановяванията при износ на земеделски продукти (ОВ L 102, стр. 11 и поправка в ОВ L 180, 1999 г., стр. 53; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 27, стр. 187), който след това е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 612/2009 на Комисията от 7 юли 2009 година за установяване на общи подробни правила за прилагане на режима на възстановяванията при износ на земеделски продукти (преработена версия) (ОВ L 186, стр. 1).

Регламент (ЕИО) № 536/93

19 Регламент (ЕИО) № 536/93 на Комисията от 9 март 1993 г. относно определяне на подробни правила за прилагане на допълнителната такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 57, стр. 12; наричан по-нататък заедно с Регламент № 3665/87 „секторните регламенти“) отменя и заменя Регламент (ЕИО) № 1546/88 на Комисията от 3 юни 1988 година за определяне на подробни правила за прилагане на допълнителната такса, предвидена в член 5в от Регламент (ЕИО) № 804/68 (ОВ L 139, стр. 12).

20 Съгласно член 3, параграф 4 и член 4, параграф 4 от Регламент № 536/93 купувачът и продавачът заплащат всяка година до 1 септември дължимия на компетентната агенция размер по определения от държавата членка ред, с уточнението че при неспазване на срока за плащане дължимите суми се облагат с лихва по определена от държавата членка ставка, която не може да бъде по-ниска от лихвената ставка, приложима в случаите на възстановяване на неоснователно платени суми.

21 Съгласно член 10, втора алинея от Регламент № 536/93 последният влиза в сила след изтичане на дванадесетмесечен срок, считано от 1 април 1993 г.

22 Регламент № 536/93 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 1392/2001 на Комисията от 9 юли 2001 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент № 3950/92 на Съвета относно въвеждане на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 187, стр. 19), който след това е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 595/2004 на Комисията от 30 март 2004 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент № 1788/2003 на Съвета относно въвеждане на такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 94, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 55, стр. 17).

Обстоятелства, предхождащи спора

23 На 10 юли 2003 г. Кралство Нидерландия изпраща до Комисията специално уведомление съгласно член 5, параграф 2 от Регламент № 595/91 (наричано по-нататък „специалното уведомление от 10 юли 2003 г.“). С уведомлението нидерландските власти информират Комисията, че поради несъстоятелност и неплатежоспособност на съответните длъжници възстановяването на дължимите суми по преписка NL/98/039-Centramelk (наричана по-нататък „преписката Centramelk“) вече не може и не се очаква да бъде осъществено. Те са поискали от институцията да възложи остатъка в тежест на Европейската общност. Преписката, във връзка с която по-рано е било изпратено уведомление по реда на член 3 от Регламент № 595/91, включва девет отделни случая на установени за периода между 1989 г. и 1990 г. злоупотреби при заплащането от купувачите на сурово мляко на допълнителните такси в сектора на млякото.

24 С писмо от 21 февруари 2006 г. Комисията уведомява нидерландските власти, че е отсрочила вземането на решение по преписката Centramelk, тъй като според нейните служби възстановяването на дадените вземания по тази преписка все още не е приключило.

25 С писмо от 4 октомври 2006 г. нидерландските власти настояват Комисията да приключи преписката Centramelk. Във връзка с това те искат Комисията да приеме решение по тази преписка до 16 октомври 2006 г. и да я разгледа в съответствие с разпоредбите на член 8, параграф 2 от Регламент № 1258/1999, а не на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005.

26 С писмо от 23 октомври 2006 г. Комисията уведомява нидерландските власти, че все още не е взела решение по преписката Centramelk и че ще приложи член 32 от Регламент № 1290/2005 към случаите, които не са били разгледани до 16 октомври 2006 г.

27 На 27 април 2007 г. Комисията приема Решение 2007/327/ЕО за клиринга на сметките на разплащателните агенции на държавите членки за разходите, финансирани от ФЕОГА, секция „Гарантиране“, за финансовата 2006 г. (ОВ L 122, стр. 51), с което конкретно по отношение на вземанията от преписката Centramelk тя прилага правилото на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005. Кралство Нидерландия не подава жалба за отмяната на Решение 2007/327.

28 Между 15 и 17 септември 2008 г. службите на Комисията осъществяват разследване при нидерландската разплащателна агенция Dienst Regelingen.

29 С писмо от 17 юни 2009 г. (наричано по-нататък „първото уведомление“), изпратено в съответствие с член 11, параграф 1 от Регламент № 885/2006, Комисията уведомява нидерландските власти за резултата от проведеното между 15 и 17 септември 2008 г. разследване. Писмото съдържа приложение, озаглавено „Съображения и искане за разяснения“, в което са отразени изводите от разследването.

30 От първото уведомление е видно по-точно, че според Комисията нидерландските власти не са спазили напълно изискванията на правната уредба на Съюза и че са необходими коригиращи мерки, за да се осигури в бъдеще съответствието с тези изисквания. Комисията иска да бъде информирана за вече приетите и за предстоящите коригиращи мерки, както и за предвидения график за тяхното прилагане. Комисията посочва също така, че би могла да изключи от финансиране на Съюза изцяло или част от разходите, които са финансирани от ФЕОГА, секция „Гарантиране“, и от ЕФГЗ (наричани заедно по-нататък „Фондовете“) в съответствие с членове 31 и 32 от Регламент № 1290/2005. Също така се уточнява, че установените нередности ще послужат за основа при изчисляването на финансовите корекции, отнасящи се до разходите, направени до въвеждането на подходящите коригиращи мерки.

31 По-специално в приложените към първото уведомление съображения и препоръки Комисията обръща внимание по същество, от една страна, че регистърът на длъжниците, а оттук и таблиците в приложение III към Регламент № 885/2006, които се отнасят до финансовите 2006 г. и 2007 г., не съдържат дължимите лихви по неизплатените суми, тъй като тези лихви са били осчетоводени от Dienst Regelingen едва при тяхното постъпване. Според нея обаче тези лихви е трябвало да бъдат включени в таблиците, тъй като без тяхното наличие се получава подценяване на размерите, по отношение на които е приложимо правилото на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005. От друга страна, тя отбелязва, че Dienst Regelingen е издала акт за събиране на лихвите едва след възстановяването на основните суми, при това единствено по отношение на сумите, събрани след 16 октомври 2007 г. Неосчетоводяването обаче на лихви върху суми, събрани преди тази дата, представлявало загуба за Фондовете. Също така Комисията иска от нидерландските власти да ѝ предоставят определени данни.

32 С писмо от 21 юли 2009 г. нидерландските власти отговарят на констатациите в първото уведомление на Комисията.

33 С писмо от 7 септември 2010 г. Комисията приканва нидерландските власти да ѝ предоставят становището си по спорните аспекти с оглед на провеждането на двустранна среща на 5 октомври 2010 г. По този повод Комисията иска от нидерландските власти по-конкретно да изчислят общия размер на лихвите върху съвкупността от възстановяванията, за които е приложимо въведеното от член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 правило, за финансовите 2006—2009 г.

34 Двустранната среща между службите на Комисията и нидерландските власти се провежда в Брюксел (Белгия) на 5 октомври 2010 г. Протоколът от срещата е изпратен на нидерландските власти на 14 декември 2010 г.

35 От протокола е видно, че вследствие на проведената двустранна среща Комисията е потвърдила основните си изводи от първото уведомление, приемайки по същество, че не е събрана никаква лихва върху възстановените преди 16 октомври 2007 г. суми, което е довело до финансови загуби за Фондовете, както и че посочените в таблиците от приложение III към Регламент № 885/2006 лихви са били недооценени. Според нея не е била отчетена никаква лихва или е бил отчетен неправилен размер на лихви, така че при клиринга на сметките през 2006 г. и 2007 г. вземанията, по отношение на които е приложим член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005, не са включвали правилен размер на лихвите. С оглед на това тя предлага финансова корекция по отношение, от една страна, на непотърсените лихви за събраните през 2006 г. и 2007 г. вземания (наричани по-нататък „непотърсените лихви“) и от друга страна, на неотчетените лихви за несъбраните през 2006 г. и 2007 г. вземания, спрямо които е приложено произтичащото от член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 правило (наричани по-нататък „неотчетените лихви“). При тези условия тя призовава нидерландските власти да потвърдят обявения от Dienst Regelingen размер от 60 779 EUR по отношение на непотърсените лихви и да представят изчисление или възможно най-точна преценка на размера на неотчетените лихви.

36 С писмо от 11 февруари 2011 г. нидерландските власти потвърждават, първо, че размерът 60 779 EUR е правилен по отношение на непотърсените лихви. Второ, те представят своето изчисление на неотчетените лихви, чийто общ размер според тях възлиза на 513 566,65 EUR за периода 2006—2009 г. Във връзка с това те уточняват, че изчислението не отчита нито вземанията, свързани с късно изплатените преди 1 април 1993 г. допълнителни такси (наричани по-нататък „свързаните с допълнителните такси стари вземания“), нито вземанията, които са свързани с недължимо внесени преди 1 април 1995 г. възстановявания при износ (наричани по-нататък „свързаните с възстановявания при износ стари вземания“, а заедно със свързаните с допълнителните такси стари вземания наричани „старите вземания“).

37 С писмо от 25 ноември 2011 г. Комисията изпраща на нидерландските власти официално съобщение по член 11, параграф 2, трета алинея от Регламент № 885/2006, с което потвърждава становището си за несъвместимостта с правото на Съюза в периода на финансовите 2006—2009 г. на системата на управление на вземанията и на заявяването на нередности по приложение III към Регламент № 885/2006. В частност тя посочва в приложението към писмото, първо, че не е било правилно нидерландските власти да не осчетоводяват лихви. Във връзка с това тя уточнява, че съгласно Насоките от 2006 г. и от 2007 г. и както е потвърдил Общият съд в решение от 22 април 2010 г., Италия/Комисия (T-274/08 и T-275/08, Сб., EU:T:2010:154), е следвало да бъдат декларирани лихвите, които се отнасят до суми, оставащи като дължими, в таблицата от приложение III към Регламент № 885/2006, с уточнението че неотчитането на лихви би противоречало на разпоредбите на член 32, параграф 1 от Регламент № 1290/2005 и би представлявало загуба за бюджета на Съюза. Второ, тъй като нидерландските власти са изключили старите вземания от своето изчисление на лихвите, Комисията посочва, че макар секторните регламенти да не въвеждат задължение за изискване на лихви, вземанията на Съюза не могат да бъдат третирани по по-неблагоприятен начин от което и да е национално вземане. Следователно, ако към момента на настъпване на обстоятелствата Кралство Нидерландия е осчетоводило лихви върху национални вземания, като данъчни задължения или недължимо платени субсидии от националния бюджет, по същия начин е трябвало да се третират и вземанията на Съюза. На това основание Комисията приема, че лихви е трябвало да бъдат начислени по всички суми в таблицата от приложение III към Регламент № 885/2006, считано от 2006 г., включително по отношение на свързани с възстановявания при износ стари вземания и по отношение на свързани с допълнителните такси стари вземания, които са били предмет на клиринг през 2006 г. или 2007 г.

38 Следователно Комисията предлага да бъде изключена от финансирането на Съюза сумата 5 277 577,43 EUR.

39 С писмо от 3 януари 2012 г. нидерландските власти изпращат до помирителния орган по член 16 от Регламент № 885/2006 искане за провеждане на помирителна процедура. В отговор на искането Комисията потвърждава своето виждане в становище, което изпраща до помирителния орган.

40 На 30 април 2012 г. помирителният орган представя своя окончателен доклад. По-конкретно в доклада си той посочва, че не е успял да помири виждания на Комисията и на нидерландските власти. Също така с доклада по същество се приканва Комисията да прецени, от една страна, дали прилагането на принципа на равностойност се основава на достатъчно факти, оправдаващи предложената финансова корекция и от друга страна, дали е било възможно изчисляването на свързаните с преписката Centramelk лихви да се сведе само до конкретния случай на злоупотреби по тази преписка, който действително е бил предмет на процедура по връщане през 2006 г.

41 С писмо от 2 април 2013 г. Комисията предоставя на нидерландските власти своите окончателни изводи (наричани по-нататък „окончателно становище“). От писмото е видно, че по същество Комисията запазва своето становище, както то е изложено накратко в точки 37 и 38 по-горе, по отношение на установените нередности и на предвидените финансови корекции. В отговор на изводите на помирителния орган Комисията отбелязва, от една страна, че съгласно принципа на равностойност разглежданото връщане на вземания на Съюза е трябвало да се осъществи по същия начин, по който е било осъществено връщането на неплатените национални данъци. От друга страна, във връзка с преписката Centramelk тя уточнява, че тъй като свързаните с тази преписка конкретни случаи на злоупотреби е трябвало да се третират в съответствие с произтичащото от член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 правило и тъй като към лихвите, които са акцесорни на главното вземане, е трябвало да се приложи същия режим, то необходимо е било да се осъществи финансова корекция в съответствие със споменатото правило по отношение на лихвите, които не са били предмет на клиринг за финансовата 2006 г.

42 С писмо от 15 април 2013 г. нидерландските власти представят свое изложение по окончателното становище и изразяват несъгласието си с него.

43 На 18 ноември 2013 г. Комисията предоставя на Кралство Нидерландия синтезиращ доклад за резултатите от осъщественото между 15 и 17 септември 2008 г. разследване.

44 При тези условия на 12 декември 2013 г. Комисията приема Решение за изпълнение 2013/763/ЕС за изключване от финансиране от страна на Европейския съюз на някои разходи, направени от държавите членки в рамките на ФЕОГА, секция „Гарантиране“, на ЕФГЗ и на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 338, стр. 81, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което решение по-конкретно тя налага финансова корекция за отнасящите се към старите вземания неотчетени лихви, разглеждани в настоящото дело.

Производство и искания на страните

45 Кралство Нидерландия подава настоящата жалба с акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 21 февруари 2014 г.

46 По доклад на съдията докладчик Общият съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството.

47 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 21 април 2015 г.

48 Кралство Нидерландия иска от Общия съд:

— като основно искане, да отмени член 1 от обжалваното решение и приложението към него в частта, в която те се отнасят до лихвите, за които се твърди, че то не е начислило по отношение на определен брой вземания по изплатени със закъснение допълнителни такси и по отношение на недължимо внесени възстановявания при износ в размер на 4 703 231,78 EUR,

— при условията на евентуалност, да отмени член 1 от обжалваното решение и приложението към него в частта, в която те се отнасят до лихвите, за които се твърди, че то не е начислило по отношение на определен брой вземания по заплатени със закъснение допълнителни такси в размер на 3 208 935,04 EUR,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

49 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди Кралство Нидерландия да заплати съдебните разноски.

От правна страна

50 В подкрепа на жалбата Кралство Нидерландия посочва три основания. Първото основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране. Второто основание, посочено при условията на евентуалност, е изведено от нарушение на член 13, параграф 2 ДЕС или от неправилно приложение на принципа на равностойност. Третото основание, допълнително посочено при условията на евентуалност, е изведено от нарушение на принципа за полагане на дължима грижа във връзка с член 8, параграф 2 от Регламент № 729/70 и член 5, параграф 2 от Регламент № 595/91.

51 Важно е да се уточни, от една страна, че както следва от писмените становища на Кралство Нидерландия и както съгласно протокола от съдебното заседание то потвърди в отговор на поставен от Общия съд въпрос, първото и второто основание са посочени в подкрепа на изведеното на първо място основно искане (вж. т. 48 по-горе). При това третото основание за отмяна, отнасящо се само до свързаните с преписката Centramelk финансови корекции, е посочено в подкрепа на изведеното при условията на евентуалност второ искане (вж. т. 48 по-горе).

52 От друга страна, е важно да се отбележи посоченото в съдебното заседание от Кралство Нидерландия в отговор на поставен от Общия съд въпрос, че с първото основание на жалбата, което формално се извежда от нарушение на задължението на Комисията за мотивиране, всъщност се оспорва основателността на доводите в обжалваното решение, а не формалното мотивиране. Това уточнение е отразено в протокола от съдебното заседание.

53 Следователно първото основание, доколкото в крайна сметка целта му е да се оспори основателността на обжалваното решение, по същество се преплита с посоченото от Кралство Нидерландия второ основание. С оглед на тези произтичащи от съдебното заседание уточнения, в случая не е необходимо повече да се разглежда основанието, което се отнася до нарушението на предвиденото в член 296 ДФЕС задължение за мотивиране.

54 Най-напред следва да се разгледа изтъкнатото от Кралство Нидерландия второ основание.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 13, параграф 2 ДЕС или от неправилно прилагане на принципа на равностойност

55 С второто основание Кралство Нидерландия упреква Комисията, че не е приложила член 13, параграф 2 ДЕС или е приложила погрешно принципа на равностойност. Това основание формално се състои от две части.

56 С първата част от настоящото основание Кралство Нидерландия твърди по същество, че като не е приложила член 13, параграф 2 ДЕС, Комисията е надхвърлила границите на своята компетентност, прилагайки финансова корекция за неотчитането на лихви, отнасящи се до старите вземания, без да е налице каквото и да е правомощие на Съюза или задължение по правото на Съюза, което да налага осчетоводяването на лихви. Първо, в момента на възникване на старите вземания секторните регламенти не съдържали изобщо задължение за осчетоводяване на лихви. Второ, подобно задължение не следвало от член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 1290/2005, както впрочем ставало ясно от съдебната практика. Трето, не можело да бъде правно основание указанието на Комисията, че при връщането на недължимо платени суми очевидно трябва да се изискват лихви. Всъщност правното основание трябвало да бъде изрично.

57 С втората част от настоящото основание Кралство Нидерландия упреква Комисията, че е приложила погрешно принципа на равностойност, тъй като по същество към момента на настъпване на обстоятелствата нидерландското право не съдържало никакво задължение за осчетоводяване на лихви в национални спорове от същия вид, а именно в случаите на връщане на недължимо платени национални субсидии. Във връзка с това Кралство Нидерландия счита за неправилно становището на Комисията, че старите вземания са сравними с данъчните задължения, за които нидерландското право предвижда задължение за осчетоводяване на лихвите. Всъщност според него, от една страна, старите вземания и данъчните задължения се различават както по естеството си, така и по своята цел. От друга страна, при положение че според Комисията целта на връщането на старите вземания е идентична с целта на връщането на данъчните задължения, то счита, че начисляването на европейско равнище на възстановяванията като приход не е относимо към прилагането на принципа на равностойност, който е свързан с еднаквото третиране на национално равнище на сравними национални и европейски вземания. При тези условия то счита, че не е пренебрегнало принципа на равностойност, като е третирало по различен начин старите вземания и данъчните задължения.

58 Комисията оспорва основателността на тези доводи на Кралство Нидерландия.

59 По отношение на първата част от настоящото основание Комисията твърди по същество, че задължението за събиране на лихвите произтича от съвместното разглеждане на член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 1290/2005 и принципа на равностойност. Освен това било логично и очевидно, че при връщането на недължимо платена сума лихвите също трябва да бъдат събрани, както се потвърждавало от съдебната практика и от член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 729/70 в редакцията му, произтичаща от Регламент № 1287/95. Несъбирането на лихви за старите вземания би било във вреда на Фондовете.

60 По отношение на втората част от настоящото основание Комисията твърди по същество, че принципът на равностойност налага върху старите вземания да се начисли лихва, която е равна на лихвата, събирана от нидерландските власти при връщането на данъчни задължения. Според нея събирането на неплатен данък е сравнимо с връщането на недължимо предоставена земеделска субсидия. Посочвайки, че е странно към момента на настъпване на обстоятелствата по делото нидерландското право да не е предвиждало задължение за събиране на лихви при връщането на национални земеделски субсидии, тя допълва, че предвид нанесената на Фондовете вреда от несъбирането на лихви върху старите вземания, не би могло да се приеме ограничителното тълкуване на Кралство Нидерландия на понятието за национално задължение

от същия вид. Освен това член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 729/70, в неговата редакция, произтичаща от Регламент № 1287/95, уточнявал очевидното — че при връщането на недължимо платени суми трябва да се начисляват лихви.

61 От изложените в точки 55—60 по-горе доводи на страните следва, че двете части на настоящото основание са неразривно свързани. В действителност, от една страна, чрез тези две части Кралство Нидерландия оспорва правното основание за прилагане на финансовата корекция по отношение на неотчитането на лихви, свързани със старите вземания, с довода по същество, че към момента на възникването на тези вземания не е имало никакво задължение нито съгласно разпоредбите на правото на Съюза (първа част), нито по силата на принципа на равностойност (втора част) за осчетоводяването на лихви върху тези вземания. От друга страна, противно на защитаваното от Кралство Нидерландия в съдебното заседание становище в отговор на поставен от Общия съд въпрос, съдържащото се в първата част от настоящото основание твърдение, че финансовата корекция няма правно основание поради отсъствието в правото на Съюза на задължение за осчетоводяване на лихви, би могло, ако се приеме за правилно, да доведе до частична отмяна на обжалваното решение само ако се установи след разглеждането на втората част от това основание, че Кралство Нидерландия не е имало задължение за осчетоводяване на лихви и с оглед на принципа на равностойност.

62 Следователно двете части на настоящото основание следва да бъдат разгледани заедно, с уточнението че в отговор на въпрос на Общия съд, поставен в съдебното заседание, Кралство Нидерландия не възрази срещу подобно съвместно разглеждане.

63 Най-напред следва да се посочи, че видно от писмените становища на Комисията и както тя уточни в съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, тя е основала приложената спрямо Кралство Нидерландия финансова корекция относно неотчетени лихви на разпоредбите на член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 1290/2005 във връзка с принципа на равностойност. Според нея от тези разпоредби и от този принцип произтича задължение за дадената държава членка да начислява лихвите върху старите вземания.

64 В частност, що се отнася до задължението за осчетоводяване на лихви, отнасящи се до старите вземания, Комисията приема по същество в хода на клиринговата процедура, че тези лихви е трябвало да бъдат обявени в таблицата от приложение III към Регламент № 885/2006, а Кралство Нидерландия е било длъжна да начисли лихви върху старите вземания в съответствие с принципа на равностойност. По-точно, от окончателното становище следва, че според Комисията връщането на разглежданите суми е трябвало да се осъществи по начина, по който това се прави с неплатените национални данъчни задължения, за които нидерландското право предвижда начисляване на лихви. Разликата, която Кралство Нидерландия прави между, от една страна, възстановяванията при износа и допълнителните такси и от друга страна, националните данъци с оглед на техния различен правен режим и различни цели, била напълно формална и можела да застраши полезното действие на принципа на равностойност. В противовес на това Комисията счита, че макар действително възстановяванията при износа и допълнителните такси първоначално да са се различавали от националните данъци, все пак, след като веднъж са били квалифицирани като недължими, естеството на възстановяванията при износа се е променило и те са станали суми, които подлежат на възстановяване и осчетоводяване като приходи в бюджета на Съюза, попълвайки по този начин бюджета по същия начин, по който това се прави с данъците по националното право. Във връзка с това тя се позовава на член 18, параграф 1, буква е) от Регламент № 1605/2002. По отношение на допълнителните такси за мляко Комисията добавя, че приходите от тях представляват собствени ресурси на Общността съгласно член 2 от Решение 70/243/ЕОВС, ЕИО, Евратом от 21 април 1970 година за замяна на финансовите вноски от държавите членки със собствените ресурси на Общностите (ОВ L 94, стр. 19). От това следвало, че от гледна точка на Съюза целта на събирането на допълнителните такси и на недължимо платените възстановявания при износа е идентична с целта на връщането на национални данъци, което означавало, че процедурите са равностойни.

65 При тези условия Комисията е наложила финансова корекция по отношение на свързаните със старите вземания неотчетени лихви, тъй като предвид невключването им в таблицата от приложение III към Регламент № 885/2006 тези лихви не са били взети под внимание при клиринга на главниците на старите вземания по силата на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005.

66 С настоящото основание Кралство Нидерландия по същество оспорва правната основа за тази финансова корекция, поставяйки под съмнение съществуването на задължение в негова тежест за осчетоводяване на лихви върху старите вземания. Оттук то заключва, че при липсата на такова задължение Комисията не би могла да му налага финансова корекция във връзка с подобни неотчетени лихви.

67 Следователно, за да се разгледа основният въпрос за основателността на обжалваното решение с оглед на посочените аргументи, следва да се провери дали в случая Кралство Нидерландия е имало задължение за събиране на лихви върху старите вземания.

68 На първо време трябва да се отбележи, че секторните регламенти, в съответните техни редакции от периода на възникване на старите вземания, не са предвиждали изобщо задължение за събиране на лихви върху тези вземания, нещо по което страните впрочем нямат разногласия и дори потвърдиха в съдебното заседание в отговор на поставен от Общия съд въпрос, както е отразено в протокола от съдебното заседание.

69 Всъщност следва да се припомни, че свързаните с допълнителните такси стари вземания са възникнали преди 1 април 1993 г. Свързаните с възстановявания при износ стари вземания са възникнали преди 1 април 1995 г.

70 От една страна обаче, що се отнася до допълнителните такси в сектора на млякото, едва Регламент № 536/93 е предвидил в член 3, параграф 4 и член 4, параграф 4, че при неспазване на предвидения в тези разпоредби срок за плащане дължимите суми се облагат с годишна лихва по определена от държавата членка ставка, която не може да бъде по-ниска от лихвената ставка, прилагана от нея в случаите на възстановяване на неоснователно платени суми. Този регламент е в сила съгласно член 10, втора алинея от него от началната дата 1 април 1993 г. на дванадесетмесечния период. От друга страна, Регламент № 1546/88, който е от отменен и заменен с Регламент № 536/93, не е съдържал изобщо разпоредба относно събирането на лихви при връщането на просрочените допълнителни такси.

71 От друга страна, що се отнася до възстановяванията при износ, задължението на бенефициера в случаите на недължимо плащане освен да възстанови недължимо получената сума и да внесе лихви върху сумата е въведено от член 11, параграф 3 от Регламент № 3665/87 в неговата редакция, произтичаща от Регламент № 2945/94. Регламент № 2945/94 е бил приложим, в съответствие с член 2, втора алинея от него, към износа, по отношение на който са осъществени формалностите по член 3 или член 25 от Регламент № 3665/87, считано от 1 април 1995 г. От друга страна, по отношение на недължимо внесените възстановявания при износ, за които посочените формалности са били осъществени преди 1 април 1995 г., Регламент № 3665/87 не е предвиждал никакво задължение за бенефициера да възстанови лихвите върху недължимо платените суми.

72 На следващо място следва да се посочи, че член 32 от Регламент № 1290/2005 се отнася до задълженията на държавите членки във връзка с възстановяване на суми от бенефициери, които са допуснали нередности или са проявили небрежност (решение Италия/Комисия, т. 37 по-горе, EU:T:2010:154, т. 35).

73 По-конкретно, от една страна, съгласно член 32, параграф 1 от Регламент № 1290/2005 върнатите суми вследствие от възникването на нередност или небрежност и натрупаните лихви по тях се прехвърлят по сметка на разплащателната агенция и се осчетоводяват от нея като приход, отнесен по сметката на ЕФГЗ за месеца, в който сумата е действително получена.

74 Съгласно съдебната практика член 32, параграф 1 от Регламент № 1290/2005 предвижда лихвите върху сумите, върнати вследствие от възникването на нередност или небрежност, да се прехвърлят по сметка на разплащателните агенции и да се осчетоводяват от тях като приход, отнесен по сметка на ЕФГЗ за месеца, в който сумата е действително получена. В тази разпоредба обаче, която съдържа само правило за бюджетно прехвърляне по сметка на подобни приходи, не се предвижда задължение за държавите членки да изискват лихви върху такива върнати суми (решение от 29 март 2012 г., Pfeifer & Langen, C-564/10, Сб., EU:C:2012:190, т. 44).

75 От друга страна, член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 се отнася до особените положения, при които държава членка не е събрала сумите или в продължение на четири години от произнасянето на първото административно или съдебно заключение, или в продължение на осем години в случаите, когато са предприети мерки за връщане на сумата чрез националните съдилища. В такива случаи 50 % от финансовите последствия от невръщането на сумата съгласно посочената разпоредба се понасят от съответната държава членка, а останалите 50 % — от бюджета на Съюза (решение Италия/Комисия, т. 37 по-горе, EU:T:2010:154, т. 36).

76 Съгласно съдебната практика предвидено в член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 разпределение на финансовата отговорност между съответната държава членка и бюджета на Съюза се прилага във всички случаи от финансово естество, при които не е налице възстановяване на неправилно изплатени суми, сред които по-специално са главниците и отнасящите се до тях лихви, и които е трябвало да бъдат внесени в съответствие с член 32, параграф 1 от същия регламент (вж. в този смисъл решение Италия/Комисия, т. 37 по-горе, EU:T:2010:154, т. 39, 41 и 44).

77 Следователно Комисията по начало е оправомощена да включва в дължимите суми по член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 лихви, отнасящи се до вземания, които не са събрани в предвидения в посочената разпоредба срок от четири или осем години, в зависимост от случая (вж. в този смисъл решение Италия/Комисия, т. 37 по-горе, EU:T:2010:154, т. 46).

78 Въпреки това следва да се посочи, че включването в дължимите по член 32, параграф 5, от Регламент № 1290/2005 суми на лихви по вземания, които не са били върнати в предвидения в посочената разпоредба срок от четири или осем години, в зависимост от случая, по необходимост зависи от наличието в съответния случай на задължение за държавата членка да изисква заплащането на лихви върху съответните суми. Предвид посочената в точка 76 по-горе съдебна практика, всъщност само ако подобно задължение съществува финансовите последици от невръщането на разглежданите суми по смисъла на тази разпоредба могат да покрият освен главницата на тези суми и лихвите.

79 Това означава също така, че в случая прилагането на финансова корекция във връзка с отнасящите се към старите вземания неотчетени лихви зависи от наличието на подобно задължение в тежест на Кралство Нидерландия.

80 На второ място, следва да се посочи, че член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 1290/2005 не съдържа никакво задължение за държавите членки да изискват лихви по вземанията, които следва да бъдат събрани.

81 Първо, от една страна — подобно на член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 729/70 в редакцията му, произтичаща от Регламент № 1287/95, на който се позовава Комисията — член 32, параграф 1 от Регламент № 1290/2005 съдържа, както бе посочено вече в точка 74 по-горе, само правило за бюджетно прехвърляне по сметка на суми, върнати вследствие от възникването на нередност или небрежност, без да предвижда задължение за държавите членки да изискват лихви върху подобни върнати суми.

82 От друга страна, следва да се отбележи, че член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 също не въвежда задължение за държавите членки да изискват лихви върху подлежащите на връщане суми, тъй като тази разпоредба съдържа единствено правило за разпределение на финансовата отговорност за последиците от невръщането на съответните суми отвъд предвидените в нея срокове.

83 Това тълкуване на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 е меродавно и поради това че съгласно съдебната практика тази разпоредба следва да се разглежда във връзка с член 32, параграф 1 от същия регламент, който представлява общата рамка в областта на възстановяването в полза на Съюза на сумите, дължими вследствие на нередности или небрежност при използването на фондовете (решение Италия/Комисия, т. 37 по-горе, EU:T:2010:154, т. 41). Видно обаче от точки 74 и 81 по-горе, посочената разпоредба не може да се тълкува в смисъл, че задължава държавите членки да изискват лихви върху възстановените суми.

84 Второ, това тълкуване на член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 1290/2005 не се опровергава от цитираните от Комисията съображения в точка 44 от решение Италия/Комисия, точка 37 по-горе (EU:T:2010:154).

85 Действително в точка 44 от решение Италия/Комисия, точка 37 по-горе (EU:T:2010:154), Общият съд посочва, че съгласно преамбюла на Регламент № 1290/2005, и по-конкретно от съображения 25 и 26 от същия регламент следва, че въведената от член 32, параграф 5 система за съвместна финансова отговорност има за цел да защити финансовите интереси на бюджета на Съюза, като начислява на съответната държава членка част от сумите, дължими поради нередности, които не са възстановени в разумни срокове, при което задължението за връщане на лихвите, изтекли за периода между установяването на нередността и действителното възстановяване на разглежданите суми, има компенсаторен характер, доколкото лихвите се отнасят до вредата, която временно претърпява бюджетът на Съюза поради липсата на събиране на осчетоводени в негова полза суми. С оглед на това Общият съд приема, че изключването на лихвите от подлежащата на връщане сума и следователно намаляването на сумата в тежест на съответната държава членка би било несъвместимо със защитата на финансовите интереси на бюджета на Съюза, който при това положение би понесъл по-голямата част от финансовите последствия от липсата на връщане в разумен срок на дължимите вследствие на нередности суми.

86 Въпреки това, противно на твърдението на Комисията, следва да се посочи, че от тези съображения не може да бъде извлечен общ принцип, съгласно който държавите членки са длъжни да изискват лихви при събирането на дължими вследствие на нередности суми, които би трябвало да се отчитат при прилагането на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005. Всъщност, видно от точка 48 от посоченото решение Италия/Комисия, точка 37 по-горе (EU:T:2010:154), Общият съд се е произнесъл единствено по въпроса дали съгласно член 32, параграф 5 от Регламент № 1209/2005 трябва да бъдат вземани предвид лихви, без да е трябвало обаче да се произнася по самото основание на задължението за събиране на лихви.

87 Комисията не би могла да се позове и на точка 45 от решение Италия/Комисия, точка 37 по-горе (EU:T:2010:154). Действително Общият съд подчертава, че „принципът, съгласно който лихвите са акцесорни спрямо главницата и следват режима на нейното осчетоводяване, има общо значение в рамките на правната уредба относно бюджета на Съюза, както свидетелства

член 86, параграф 1 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002, в който се уточнява, че „[б]ез да се засягат конкретните разпоредби, произтичащи от прилагането на отрасловата регламентация, по всички неизплатени […] задължения се начисляват лихви“. Въпреки това, от една страна трябва да се изтъкне, че единствено акцесорната същност на лихвите спрямо главницата не може да бъде основание за съществуването в случая на задължение за Кралство Нидерландия да осчетоводява лихви. От друга страна и при всички случаи трябва да се посочи, че в дупликата Комисията само е възпроизвела съображенията на Общия съд от точка 45 на посоченото решение, без от това да прави изводи по отношение на разглеждания случай и без изобщо да се позовава, включително в административното производство пред Общия съд, на член 86, параграф 1 от Регламент № 2342/2002, ако се приеме, че тази разпоредба е приложима към обстоятелствата по настоящото дело.

88 При всички случаи трябва да се посочи, че противоположното тълкуване — съгласно което от член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 1290/2005 произтича задължение за държавите членки да изискват лихви при възстановяването на дължими вследствие на нередности суми и оттук произтича автоматичното включване на тези лихви във финансовите последици по параграф 5 от този член — би било в противоречие с припомненото в точки 74 и 81 по-горе тълкуване, което Съдът дава на член 32, параграф 1 и което, видно от точка 83 по-горе, следва да се има предвид при тълкуването на член 32, параграф 5 от посочения регламент.

89 Важно е също така да се добави, че по отношение на самия принцип на събиране на лихви по член 32, параграф 1 от Регламент № 1290/2005 Съдът — основавайки се на член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на [Съюза] (ОВ L 312, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 166), съгласно който по същество отнемането на незаконно придобитата облага може да бъде също придружено от начисляване на лихви, в случай че това е предвидено — Съдът не е извел никакъв общ принцип, съгласно който възстановяването на недължимата облага трябва да се придружава от начисляване на лихви. Напротив, след като е установил несъществуването на такова задължение в относимите разпоредби от приложимите регламенти, Съдът го е потърсил в националното право с оглед на прилагането на принципа на равностойност (вж. в този смисъл решение Pfeifer & Langen, т. 74 по-горе, EU:C:2012:190, т. 41—47).

90 Важно е да се отбележи също така, че Комисията сама обърна внимание в съдебното заседание на обстоятелството, че само в съчетание с принципа на равностойност член 32 от Регламент № 1290/2005 обосновава прилагането на финансова корекция във връзка с неотчетени и отнасящи се към старите вземания лихви, както това следва по същество от точка 63 по-горе.

91 На трето място, при отсъствието както в секторните регламенти, така и в Регламент № 1290/2005 на каквото и да е задължение за изискване на лихви върху старите вземания, следва да се установи дали подобно задължение в дадения случай може с основание да бъде изведено от принципа на равностойност.

92 Във връзка с това следва да се припомни, че по силата на член 325, параграф 2 ДФЕС държавите членки са длъжни да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, като тези, които приемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси (решения от 28 октомври 2010 г., SGS Belgium и др., C-367/09, Сб., EU:C:2010:648, т. 40, Pfeifer & Langen, т. 74 по-горе, EU:C:2012:190, т. 52 и от 26 февруари 2013 г., Åkerberg Fransson, C-617/10, Rec, EU:C:2013:105, т. 26). Това означава, че съгласно съдебната практика при липсата на правна уредба на Съюза и когато националното им право предвижда събиране на лихви в рамките на връщането на облаги от същия вид, придобити неправомерно от националния им бюджет, държавите членки са длъжни да събират аналогично лихви при връщането на неправомерно придобити облаги от бюджета на Съюза (решение Pfeifer & Langen, т. 74 по-горе, EU:C:2012:190, т. 52). Следва да се приеме, че същото важи и за

финансовите тежести, които администрациите на държавите членки са натоварени да събират за сметка на Съюза (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 27 март 1980 г., Meridionale Industria Salumi и др., 66/79, 127/79 и 128/79, Rec, EU:C:1980:101, т. 17).

93 В случая, от една страна, както бе посочено в точка 63 по-горе, безспорно е, че в хода на административното производство Комисията е приела по същество въз основа на принципа на равностойност връщането на разглежданите вземания да бъде осъществено по същия начин, както това става при неизплатените национални данъци. Това становище по същество се основава на дълго писмо, с което Кралство Нидерландия оспорва посредством втората част от настоящото основание понятието за облага от същия вид по смисъла на цитираната в точка 92 по-горе съдебна практика. От друга страна, в съдебното заседание Комисията обърна внимание, че съгласно предоставената в хода на административното производство от Кралство Нидерландия информация е имало възможност лихвите върху вземанията, състоящи се от недължимо предоставени национални земеделски субсидии, да бъдат събрани в съответствие с нидерландското частно право, каквато възможност тази институция изтъкна при условията на евентуалност.

94 При това положение следва да се провери дали връщането на старите вземания може да се приеме, че е сравнимо с връщането на неизплатените национални данъци, предвид припомнената в точка 92 по-горе съдебна практика, след което евентуално да се разгледат изложените при условията на евентуалност доводи на Комисията, резюмирани в точка 93 по-горе.

95 На първо място, що се отнася до сравнимостта на старите вземания с националните данъчни вземания, с оглед на съответните техни характеристики следва да се разгледат поотделно свързаните с допълнителните такси стари вземания и старите вземания, свързани с възстановявания при износ.

96 Първо, що се отнася до свързаните с допълнителните такси стари вземания, от една страна, следва да се посочи, че съгласно съдебната практика режимът на допълнителните такси цели да възстанови равновесието между търсенето и предлагането на характеризиращия се със структурни излишъци пазар на мляко посредством ограничаване на млекопроизводството. Следователно тази мярка се вписва в рамките на целите за рационално развитие на производството на мляко, както и — допринасяйки за стабилизиране на доходите на хората, занимаващи се със селско стопанство — в целта да се осигури приемлив жизнен стандарт за тези хора (решения от 17 май 1988 г., Erpelding, 84/87, Rec, EU:C:1988:245, т. 26, от 25 март 2004 г., Cooperativa Lattepiù и др., C-231/00, C-303/00 и C-451/00, Rec, EU:C:2004:178, т. 73 и Azienda Agricola Ettore Ribaldi и др., C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00—C-491/00 и C-497/00—C-499/00, Rec, EU:C:2004:179, т. 57). Допълнителната такса върху млякото представлява ограничение, произтичащо от правила на пазарна или на структурна политика (решения Cooperativa Lattepiù и др., посочено по-горе, EU:C:2004:178, т. 74 и Azienda Agricola Ettore Ribaldi и др., посочено по-горе, EU:C:2004:179, т. 58). Тя е част от интервенциите, целящи стабилизиране на пазарите на селскостопански продукти, и се прилага с цел финансиране на разходите в сектора на млякото. Това означава, че освен нейната очевидна цел да задължи производителите на мляко да спазват разпределените им референтни количества, допълнителната такса има също икономическа насоченост, доколкото цели да предостави на Общността средствата, които са необходими за пласирането на продукцията, реализирана от производителите, надхвърлили своите квоти (решения Cooperativa Lattepiù и др., посочено по-горе, EU:C:2004:178, т. 75, Azienda Agricola Ettore Ribaldi и др., посочено по-горе, EU:C:2004:179, т. 59 и от 15 юли 2004 г., Gerekens и Procola, C-459/02, Rec, EU:C:2004:454, т. 37).

97 Следователно, ако е вярно твърдението на Комисията, че по същество допълнителните такси са предназначени да осигурят средства за бюджета на Съюза, все пак, както отбелязва Кралство Нидерландия, тези такси се характеризират със своята регулираща функция на пазарите на селскостопанска продукция.

98 От друга страна, както твърди по същество Кралство Нидерландия, събираните от населението като цяло данъци и такси са част от дадена национална облагателна система и се характеризират със своята преимуществена и дори изключителна функция за събиране на приходи в националния бюджет. Освен това в дадения случай Комисията не е доказала, нито дори твърди, че нидерландските данъци, които тя е имала предвид при прилагането на принципа на равностойност, преследват някаква аналогична цел на тази, която се преследва с допълнителните такси, а именно регулирането на пазарите.

99 Така става ясно, както твърди по същество Кралство Нидерландия, че присъщата на допълнителните такси функция на регулиране на пазарите, няма отношение към националните данъци. Освен това, както посочва Кралство Нидерландия, таксите в областта на селското стопанство се събират от строго ограничена категория данъчнозадължени лица, а не от населението като цяло, като приходите от допълнителните такси се разпределят за финансиране на разходите в сектора на млякото и по-точно за пласирането на продукцията, реализирана от производителите, надхвърлили своите квоти.

100 По аналогия обаче със съдебната практика — съгласно която с оглед на прилагането на принципа на равностойност следва да се провери сходството на исковете, които се основават на нарушения на правото на Съюза, с тези, които се основават на незачитане на вътрешното право от гледна точка на техния предмет, основание и основни характеристики (вж. в този смисъл решение от 19 юли 2012 г., Littlewoods Retail и др., C-591/10, Сб., EU:C:2012:478, т. 31 и цитираната съдебна практика) — трябва да се приеме в случая относно проверката на сходството между вземанията на Съюза и националните вземания, че предвид особената функция и предназначение на допълнителните такси свързаните с тях стари вземания не могат да се считат за вземания, които са равностойни на националните данъчни вземания, тоест че са същия вид.

101 От друга страна и при всички случаи, дори да се приеме, че съгласно съдебната практика не е изключено — както по същество твърди Комисията — че допълнителните такси, в качеството им на финансови тежести, които администрациите на държавите членки трябва да събират за сметка на Съюза, биха могли да се приемат за сравними с националните данъци или такси (вж. в този смисъл решения от 14 юли 1994 г., Milchwerke Köln/Wuppertal, C-352/92, Rec, EU:C:1994:294, т. 23 и цитираната съдебна практика и от 15 януари 2004 г., Penycoed, C-230/01, Rec, EU:C:2004:20, т. 36 и 37 и цитираната съдебна практика), следва да се добави, че дори в тази хипотеза се налага проверка доколко тези национални данъци или такси са равностойни на допълнителните такси или са от вида, от който са допълнителните такси (вж. в този смисъл решение от 27 май 1993 г., Peter, C-290/91, Rec, EU:C:1993:220, т. 11).

102 В случая обаче, както става ясно по същество от точка 98 по-горе, в материалите по делото няма обстоятелства, позволяващи да се приеме, че Комисията се е опитвала да провери дали в рамките на установените от нидерландското право данъци и такси е имало данъци или такси от вида, от който са допълнителните такси.

103 При тези условия трябва да се приеме като неправилно заключението на Комисията, че свързаните с допълнителните такси стари вземания трябва да се третират по същия начин, по който се третират данъчните задължения.

104 Второ, що се отнася до свързаните с възстановявания при износ стари вземания, следва да се посочи, че съгласно съдебната практика системата на възстановяванията при износ има за цел да позволи износа на европейски стоки, които иначе не биха били рентабилни за съответния оператор (вж. решение от 19 ноември 1998 г., Франция/Комисия, C-235/97, Rec, EU:C:1998:556, т. 80 и цитираната съдебна практика).

105 В съответствие с член 1, параграф 2, буква а) от Регламент № 729/70 и от Регламент № 1258/1999 възстановяванията при износ са били финансирани от ФЕОГА, секция „Гарантиране“, а съгласно член 3, параграф 1, буква а) от Регламент № 1290/2005, в сила от 1 януари 2007 г., те са били финансирани от ЕФГЗ.

106 Така възстановяванията при износ, които представляват предоставена на земеделските производители облага, се отличават по своето естество от националните данъци, на което впрочем Комисията обръща внимание и в хода на административното производство, и в съдебното заседание. Всъщност, докато първите са финансирани от бюджета на Съюза, вторите се вливат в националния бюджет.

107 При клиринга обаче Комисията е приела, че вземанията, които се отнасят до недължимо получени от земеделските стопани възстановявания при износ и които съответната държава членка трябва да си възвърне, са сравними с данъчните задължения, тъй като по същество възстановените суми се вземат като приход в бюджета на Съюза, с което те се вливат в него по същия начин, по който националните данъци се вливат в бюджета на съответната държава. По този начин според нея полезното действие на принципа на равностойност изисква по отношение на събирането на лихви при възстановяването старите вземания да бъдат третирани като данъчни задължения.

108 Този анализ на Комисията обаче е несъвместим с цитираната в точка 92 по-горе съдебна практика, която при липсата на правна уредба на Съюза обвързва задължението на държавите членки да събират лихви върху недължимо получени от бюджета на Съюза облаги със задължението националното право на тези държави да предвижда събиране на лихви при връщането на облаги от същия вид, които са неправомерно получени от техния национален бюджет.

109 Разбира се, следва да се отбележи, както това прави Комисията, че недължимо внесените и възстановени суми са приходи по смисъла на член 18, параграф 1, буква е) от Регламент № 1605/2002, с които се финансират специфични разходи.

110 Така или иначе, макар по този начин недължимо предоставените и върнати суми, свързани с възстановявания при износ, да биват отнасяни към приходите в бюджета на Съюза, все пак сумите, които съответстват на тези възстановявания при износ, не е трябвало изобщо да бъдат предоставяни на земеделските стопани.

111 С други думи, за разлика от връщането на национални данъци, възстановяванията при износ на недължимо платени суми не се вливат конкретно в бюджета на Съюза, а служат за възстановяване на сумите, които не е трябвало изобщо да бъдат предоставяни.

112 С оглед на изложеното по-горе следва да се заключи, че Комисията неправилно е възприела като сравними свързаните с възстановявания при износ стари вземания и данъчните вземания.

113 Изводите в точки 103 и 112 по-горе не се опровергават от доводите на Комисията, изведени по същество от обстоятелството, че ограничителното тълкуване на понятието за облага от същия вид, съгласно което връщането на неплатени национални данъци и връщането на старите

вземания не трябва да се считат за сравними помежду си, не вземало предвид както понесената от бюджета на Съюза вреда от несъбирането на лихвите, така и полезното действие на принципа на равностойност.

114 Във връзка с това, от една страна, следва да се потвърди, че действително връщането на лихвите, изтекли за периода между установяването на нередността и действителното възстановяване на разглежданите суми, има компенсаторен характер, доколкото лихвите се отнасят до вредата, която временно претърпява бюджетът на Съюза поради липсата на събиране на осчетоводени в негова полза суми (решение Италия/Комисия, т. 37 по-горе, EU:T:2010:154, т. 44).

115 От друга страна, вярно е също така, че съгласно припомнения в точка 92 по-горе член 325, параграф 2 ДФЕС държавите членки са длъжни да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, като тези, които приемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси.

116 Разширителното тълкуване обаче на понятието за облага от същия вид, каквото предлага Комисията, поради особено широкия му обхват се оказва несъвместимо с предпоставките за прилагането на принципа на равностойност, който съгласно решение Pfeifer & Langen, точка 74 по-горе (EU:C:2012:190, т. 45), очевидно е приложим само при липса на секторна правна уредба, предвиждаща възстановяването на лихви. Освен това от цитираната в точка 92 по-горе съдебна практика недвусмислено следва, че само когато националното право предвижда събиране на лихви в рамките на връщането на облаги от същия вид, придобити неправомерно от националния им бюджет, държавите членки са длъжни да събират аналогично лихви при връщането на неправомерно придобити облаги от бюджета на Съюза.

117 Предложеното обаче от Комисията разширително тълкуване в крайна сметка би означавало да се приеме, че дори при прилагането на принципа на равностойност винаги трябва да се събират лихви, когато възстановяванията като приход на недължимо получени суми се отнасят към бюджета на Съюза по смисъла на член 18, параграф 1, буква е) от Регламент № 1605/2002, при условие националното право да предвижда събирането на лихви в която и да е процедура по връщане на недължимо получени национални облаги от всякакъв вид или на неизплатени национални данъци, независимо доколко са сравними с разглежданите в случая вземания на Съюза.

118 Посоченият извод се налага и предвид аналогията с постоянната съдебна практика, съгласно която принципът на равностойност не може да се тълкува нито в смисъл, че задължава държава членка да разшири прилагането на най-благоприятния си режим на погасителна давност по отношение на всички предявени искове за възстановявана на събрани в нарушение на правото на Съюза данъци или вземания (решения от 15 септември 1998 г., Edis, C-231/96, Rec, EU:C:1998:401, т. 36 и от 28 ноември 2000, Roquette Frères, C-88/99, Rec, EU:C:2000:652, т. 29), нито че я задължава да разшири прилагането на най-благоприятния си вътрешноправен режим по отношение на всички предявени в дадена област на правото искове (вж. решение Littlewoods Retail и др., т. 100 по-горе, EU:C:2012:478, т. 31 и цитираната съдебна практика).

119 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се заключи, че Комисията е приела неправилно, че старите вземания биха могли да се сравнят с данъчните задължения. Затова и неправилен е изводът на Комисията за произтичащо от принципа на равностойност задължение на нидерландските власти да осчетоводяват лихви върху старите вземания.

120 При тези условия, на второ място, трябва да се разгледат доводите, изложени в съдебното заседание при условията на евентуалност от Комисията, които са изведени по същество от обосноваността на прилагането на финансова корекция по отношение на неотчетените и отнасящи се към старите вземания лихви, доколкото нидерландското частно право

предвиждало възможност за възстановяване на лихвите върху недължимо предоставени национални субсидии в селското стопанство, така че в съответствие с принципа на равностойност такива лихви следвало да бъдат получени при връщането на старите вземания.

121 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на контрола за законосъобразност по член 263 ДФЕС Общият съд е оправомощен да се произнася по жалби на основание некомпетентност, съществено процесуално нарушение, нарушаване на Договора или на всякаква правна норма, свързана с неговото изпълнение, или злоупотреба с власт. Член 264 ДФЕС предвижда, ако жалбата е основателна, атакуваният акт да се обяви за недействителен. Следователно Общият съд не може изобщо да замени мотивите на автора на оспорения акт със свои собствени (вж. решение от 28 февруари 2013 г., Португалия/Комисия, C-246/11 P, EU:C:2013:118, т. 85 и цитираната съдебна практика).

122 В случая, от материалите по делото следва най-напред, че в писмото от 11 февруари 2011 г., изпратено в отговор на протокола от двустранната среща, нидерландските власти са отбелязали, от една страна, липсата в нидерландското частно право на каквото и да е задължение за изискване на лихви при възстановяването на недължимо предоставени национални субсидии в селското стопанство и от друга страна, възможността все пак за получаване на такива лихви в съответствие с нидерландското частно право. В писмото обаче нидерландските власти уточняват, че тази възможност на практика не е прилагана никога.

123 По-нататък следва да се посочи, че в хода на административното производство Комисията не е извела никакъв довод от тази твърдяна възможност по нидерландското частно право, за да обоснове своя извод, че Кралство Нидерландия е трябвало да осчетоводи лихви за старите вземания.

124 Така, след като нидерландските власти са оспорили основанието за финансовата корекция, от една страна, в официалното съобщение Комисията посочва, че вземанията на Съюза не могат да се третират по-неблагоприятно от което и да е национално вземане. Оттук по същество тя заключва, че след като към момента на настъпване на обстоятелствата Кралство Нидерландия е изисквало лихви при връщането на което и да е национално вземане, каквито са данъчните вземания или недължимо предоставените национални субсидии, същият трябва да бъде подходът и при връщането на вземания на Съюза. От друга страна, от изпратените от Комисията становища във връзка с помирителната процедура, от окончателното становище и от синтезиращия доклад недвусмислено следва, че според Комисията старите вземания трябва да се приравнят към националите данъчни задължения.

125 Накрая, важно е да се отбележи направеното от Комисията в съдебното заседание признание, че тази твърдяна възможност за получаване на лихви в съответствие с нидерландското частно право не е била предмет на обсъждане между страните в хода на административното производство.

126 От тези обстоятелства следва, че приложената от Комисията финансова корекция за неотчетените лихви, отнасящи се към старите вземания, по същество се основава на разбирането, че тези вземания са сравними с данъчните задължения, при което, след като лихви са били събирани при връщането на последните, лихви трябва да се начисляват също и по отношение на старите вземания. От друга страна, Комисията никога не е основавала този извод на разбирането, че щом като има възможност за получаване на лихви върху националните вземания, свързани с недължимо предоставените национални субсидии в селското стопанство, Кралство Нидерландия е трябвало да осчетоводи спорните лихви на основание старите вземания.

127 При тези условия обаче вземането под внимание на този етап на подобна възможност — ако се приеме за установена — за изплащане на лихви в съответствие с нидерландското частно право и преценката на въпроса дали такава възможност представлява достатъчно основание за признаването съгласно принципа на равностойност на задължение в тежест на Кралство Нидерландия за осчетоводяване на лихви по отношение на старите вземания, би означавало в крайна сметка да се заменят мотивите в обжалваното решение, което обаче Общият съд не може да направи, видно от припомнената в точка 121 по-горе съдебна практика.

128 Следователно изложените в съдебното заседание при условията на евентуалност доводи на Комисията трябва да се отхвърлят, без дори да е необходимо произнасяне по тяхната допустимост, предвид формулирането им за първи път в съдебното заседание.

129 С оглед на посоченото изложеното от Кралство Нидерландия второ основание следва да се уважи изцяло. Доколкото това основание е изтъкнато в подкрепа на основното искане, последното трябва да се уважи.

130 Въпреки това Общият съд счита за уместно за изчерпателност да разгледа третото основание на Кралство Нидерландия, с уточнението че то е изтъкнато в подкрепа на посоченото при условията на евентуалност второ искане (вж. т. 51 по-горе).

По третото основание, изведено от нарушение на принципа за полагане на дължима грижа във връзка с член 8, параграф 2 от Регламент № 729/70 и член 5, параграф 2 от Регламент № 595/91

131 С третото основание Кралство Нидерландия упреква Комисията, че не е зачела принципа за полагане на дължима грижа във връзка с член 8, параграф 2 от Регламент № 729/70 и член 5, параграф 2 от Регламент № 595/91, тъй като до 16 октомври 2006 г. не е приела решение по отношение на посочените в преписката Centramelk вземания, като ги възложи в тежест на Общността. Във връзка с това то посочва, първо, че Комисията е трябвало навреме да вземе под внимание предоставените от нидерландските власти данни, и в частност тези в писмото от 4 октомври 2006 г. Комисията трябвало да приеме решение до 16 октомври 2006 г. по отношение на осем от девет конкретни случая на злоупотреба по преписката Centramelk, тъй като от данните ставало ясно, че в тези случаи разглежданите вземания са несъбираеми, което впрочем към датата на специалното уведомление от 10 юли 2003 г. вече било потвърдено. Тя трябвало поне да мотивира отказа си да приеме такова решение. Писмото от 23 октомври 2006 г. обаче било напълно немотивирано. Второ, според Кралство Нидерландия в хода на административното производство, довело до приемане на обжалваното решение, Комисията не преразгледала становището си, а само се позовала на вече неактуални по-ранни становища. Тя не положила дължима грижа в частност по отношение на помирителната процедура. Трето, в отговор на твърдението на Комисията за недопустимост на настоящото основание Кралство Нидерландия посочва, че не може да бъде упрекнато, че не е оспорило Решение 2007/327, тъй като то се е отнасяло единствено до главницата, но не и до лихвите.

132 В отговор Комисията посочва по същество, че третото основание е недопустимо и при всички случаи неоснователно.

133 В началото трябва да се посочи най-напред, че по отношение на вземанията по преписката Centramelk в Решение 2007/327 Комисията е приложила правилото по член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005. Във връзка с това от писмото от 21 февруари 2006 г. става ясно, че за службите на Комисията възстановяването на тези вземания било все още в ход към датата на съставяне на това писмо. Освен това в писмото си от 23 октомври 2006 г. Комисията е

уведомила нидерландските власти, че по отношение на посочената преписка все още няма прието решение и че неразгледаните до 16 октомври 2006 г. случаи ще бъдат разгледани в съответствие с член 32 от Регламент № 1290/2005.

134 По-нататък, в хода на административното производство, довело до приемане на обжалваното решение, страните са обсъждали по-специално прилагането на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 по отношение на лихвите, отнасящи се до вземанията по преписката Centramelk. Този въпрос е бил повдигнат в частност пред помирителния орган.

135 В доклада си помирителният орган посочва по-конкретно, че през 2006 г. преписката Centramelk е била разгледана в изпълнение на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005. В този контекст, посочвайки, че не е възможно преразглеждане на Решение 2007/327, което е станало окончателно, помирителният орган поставя въпроса дали е възможно изчисляването на лихвите да се ограничи само до конкретните случаи на злоупотреба в преписката, която действително е била предмет на процедурата по връщане през 2006 г., без да се засягат останалите случаи, отнасящи до дружества, които са били в несъстоятелност, прекратени или останали без активи доста преди да бъде приложено правилото по член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005. В заключение помирителният орган приканва конкретно Комисията да разгледа този въпрос.

136 Накрая, посоченият въпрос е бил разгледан от Комисията в окончателното ѝ становище и в синтезиращия доклад. Тя отбелязва най-напред, че съгласно член 32, параграф 6, буква б) от Регламент № 1290/2005 държавата членка може да реши да не изисква връщане на сумите, ако то се окаже невъзможно поради изпадане в неплатежоспособност на длъжника, отчетена и призната съгласно националното законодателство на тази държава. След като обаче Кралство Нидерландия не е вписало в таблицата от приложение III към Регламент № 885/2006 за финансовата 2006 г. никое от деветте вземания от преписката Centramelk, поради тяхната несъбираемост, спрямо тях е трябвало според Комисията да се приложи правилото по член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005. Впоследствие Комисията е отхвърлила довода, изведен от това, че осем от деветте вземания в тази преписка са станали несъбираеми преди дори да бъде прието решението за клиринг за финансовата 2006 г., така че е трябвало да бъдат изключени от изчисляването на лихви. Във връзка с това тя посочва, че това правило е разпределило финансовата отговорност между Съюза и съответната държава членка за вземанията, чието връщане не е осъществено до изтичането на четири или осем години от произнасянето на първоначалното административно или съдебно заключение. Според Комисията обаче, предвид предоставените от нидерландските власти данни, несъбираемостта на вземането е била установена до настъпването на тази времева граница само по отношение на два от деветте конкретни случая на злоупотреби. Освен това тя допълва, че в рамките на проведено през 2003 г. разследване нейните служби са приели за все още събираеми вземанията по тази преписка. Накрая, с оглед на посочените съображения и доколкото лихвите са акцесорни към главните вземания, тя е приложила правилото по член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 по отношение на лихвите, които се отнасят до съвкупността от вземанията по преписката Centramelk.

137 Основно с оглед на тези уточнения следва да бъде разгледано настоящото основание.

138 На първо място, Кралство Нидерландия твърди, че Комисията не е положила дължима грижа, тъй като неправилно не е приела до 16 октомври 2006 г. решение по вземанията от преписката Centramelk или поне не е мотивирала отказа си да приеме такова решение преди тази дата.

139 По-точно в жалбата на Кралство Нидерландия се твърди, че неправилно Комисията не е „[приела] до 16 октомври 2006 г. решение по неизплатени вземания, които вече са били предмет на [специалното уведомление от 10 юли 2003 г.] с оглед на тяхното възлагане в тежест на […] Общността“. Също така в репликата си то упреква Комисията, че до 16 октомври 2006 г. не е приела решение „по отношение на [преписката] Centramelk, въз основа на което

несъбираемите вземания в [осем] от [деветте конкретни случая на злоупотреба] да останат в тежест на Общността“, като институцията „е могла и е трябвало да приеме още до [...] 16 октомври 2006 г. по отношение на [посочените осем конкретни случая на злоупотреба], че финансовите последици трябва да се възложат в тежест на Общността в съответствие с член 8, параграф 2 от Регламент № 729/70 във връзка с член 5, параграф 2 от Регламент № 595/91“. В допълнение то посочва, че писмото от 23 октомври 2006 г. не е изобщо мотивирано.

140 Както от писмените становища на Кралство Нидерландия, така и от отразеното в протокола от съдебното заседание негово потвърждение в отговор на поставен му от Общия съд въпрос следва, че макар доводите в подкрепа на третото основание формално да са изложени с оглед на частичната отмяна на обжалваното решение, все пак те де отнасят и до приложението на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 по отношение на вземанията по преписката Centramelk.

141 Както бе посочено в точка 133 по-горе обаче, безспорно е, че с Решение 2007/327 Комисията по-специално е обвързала вземанията по преписката Centramelk с правилото на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005.

142 С оглед на това трябва да се припомни, че съгласно съдебната практика решение, което не е било обжалвано от адресата си в установения в член 263 ДФЕС срок, става окончателно по отношение на него (вж. решение от 14 септември 1999 г., Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, Rec, EU:C:1999:407, т. 57 и цитираната съдебна практика). Тази съдебна практика се основава по-специално на виждането, че сроковете за обжалване целят да гарантират правната сигурност, като избягват неограниченото във времето оспорване на имащите правни последици актове на Съюза, както и на изискванията за добро правораздаване и процесуална икономия (решение Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., посочено по-горе, EU:C:1999:407, т. 61).

143 В дадения случай обаче е безспорно, видно от член 3 от Решение 2007/327, че Кралство Нидерландия е адресат на решението и не го е обжалвало с искане за отмяна.

144 Следователно с оглед на посочената в точка 142 по-горе съдебна практика Решение 2007/327 е станало окончателно по отношение Кралство Нидерландия.

145 Поради това Кралство Нидерландия, което е могло при евентуалното обжалване за отмяна на Решение 2007/327 да оспори приложимостта на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 спрямо вземанията по преписката Centramelk, се е лишило от всяка възможност за последващо оспорване след изтичането на срока за обжалване на решението (вж. по аналогия решение от 5 юли 2012 г., Гърция/Комисия, T-86/08, Сб., EU:T:2012:345, т. 50).

146 Всъщност, да се даде възможност на Кралство Нидерландия да изтъкне в рамките на настоящата жалба доводи за отсъствието до 16 октомври 2006 г. на решение по отношение на вземанията по преписката Centramelk, а с това и за включването на тези вземания в Решение 2007/327, въпреки че нищо не му е пречело да оспори последното с жалба за отмяна, би означавало да му се позволи да не спази срока за обжалване на Решение 2007/327 (вж. по аналогия решение Гърция/Комисия, т. 145 по-горе, EU:T:2012:345, т. 53).

147 Поради това доводите, че Комисията е трябвало да приеме решение относно вземанията по преписката Centramelk до 16 октомври 2006 г., следва да се обявят за недопустими.

148 Този извод не се поставя под съмнение от довода на Кралство Нидерландия, че то не можело да бъде упрекнато за необжалването на Решение 2007/327, тъй като последното се отнасяло само до главницата на вземанията по преписката Centramelk, но не и до лихвите.

149 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика стриктното прилагане на правилата на Съюза относно процесуалните срокове позволява да се отговори на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването (решение Гърция/Комисия, т. 145 по-горе, EU:T:2012:345, т. 54; вж. също в този смисъл определение от 16 ноември 2010 г., Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Комисия, C-73/10 P, Сб., EU:C:2010:684, т. 49 и цитираната съдебна практика).

150 Да се приемат доводите на Кралство Нидерландия, като му се позволи да оспорва сега законосъобразността на изложените в Решение 2007/327 съображения единствено с довода, че с обжалваното решение член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 е приложен впоследствие към лихвите, които се отнасят до разглежданите в Решение 2007/327 вземания, би означавало да се позволи на тази държава членка да заобиколи срока за обжалване, което би било в противоречие с припомнена в точка 149 по-горе цел на този срок.

151 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се отхвърлят като недопустими доводите на Кралство Нидерландия, че Комисията не е положила дължима грижа, тъй като неправилно не е приела до 16 октомври 2006 г. решение относно вземанията по преписката Centramelk.

152 На второ място, Кралство Нидерландия упреква Комисията, че не е положила дължима грижа и в административното производство, довело до приемането на обжалваното решение. Според него, при положение че както нейните органи, така и помирителният орган не са одобрили становището на Комисията, тя „не е преразгледала виждането си, а се е ограничила да се позове на по-ранни становища, които междувременно са изгубили актуалност с оглед на новите данни“, и не „се е отнесла сериозно към помирителната процедура“.

153 Във връзка с това, видно от краткото изложение в точка 136 по-горе на окончателното становище и от синтезиращия доклад на Комисията, следва да се отбележи че тя по същество е потвърдила становището си, че спрямо вземанията по преписката Centramelk в Решение 2007/327 трябва да бъде приложено правилото по член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005, като в този контекст се отхвърли доводът, че още в 2006 г. била установена несъбираемостта на вземанията в осем от деветте конкретни случая на злоупотреби по тази преписка. Освен това при дадените условия и доколкото лихвите, отнасящи се до визираните в преписката вземания, са акцесорни на тези вземания, Комисията е приела, че посоченото правило следва да бъде приложено, като на Кралство Нидерландия бъде наложена финансова корекция за 50 % от лихвите, отнасящи се до тези вземания.

154 Следователно Комисията е разгледала надлежно въпроса дали някои вземания по преписката Centramelk биха могли да се изключат от изчисляването на лихвите. В частност тя е разгледала и изрично е отхвърлила твърдението, че още през 2006 г. е била установена несъбираемостта на вземанията в осем от деветте конкретни случая на злоупотреби по тази преписка, както и предложението за изключване от финансовата корекция на лихвите, които се отнасят до тези осем конкретни случая на злоупотреба.

155 Поради това Комисията е взела предвид доводите на Кралство Нидерландия и въпросите, които е повдигнал помирителният орган, като ги е разгледала старателно, макар да не ги е счела за убедителни. При тези условия не е налице нарушение на принципа за полагане на дължима грижа (вж. в този смисъл решение от 18 май 2000 г., Белгия/Комисия, C-242/97, Rec, EU:C:2000:255, т. 92 и 93).

156 Този извод не се опровергава от довода на Кралство Нидерландия, който то извежда от това, че Комисията не е преразгледала виждането си, а се е ограничила да се позове на по-ранни становища, които междувременно са изгубили актуалност с оглед на новите данни.

157 В действителност, от една страна, обстоятелството, че по-специално Комисията е потвърдила оспореното от Кралство Нидерландия свое предишно становище, че в рамките на проведеното през 2003 г. разследване нейните служби са приели, че връщането на вземанията по преписката Centramelk е все още в ход, не представлява неполагане на дължима грижа от страна на Комисията при разглеждането на представените от Кралство Нидерландия доводи. Напротив, това обстоятелство е обикновено изражение на несъгласието между страните по отношение на достатъчния характер на доказателствата, които са взети под внимание с оглед на клиринга на тези вземания. Поради това на същите основания, каквито са посочените в точка 155 по-горе, това обстоятелство не доказва проявено от Комисията неполагане на дължима грижа.

158 Освен това предвид изложените в точки 142—146 по-горе съображения е важно да се добави, че направеният от Комисията извод за все още продължаващото връщане на вземанията по преписката Centramelk е довел по-специално до прилагането на правилото по член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 спрямо тези вземания и до тяхното включване в Решение 2007/327 (вж. т. 133 по-горе), като последното, както и изводите и съображенията на Комисията във връзка с това са станали окончателни по отношение на Кралство Нидерландия предвид липсата на подадена от него срещу това решение жалба за отмяна. Поради това трябва да се приеме, че Комисията е могла с основание и без да наруши принципа за полагане на дължима грижа, да се основе на тези обстоятелства в рамките на производството, довело до приемането на обжалваното решение.

159 От друга страна, следва да се посочи, че Комисията е обосновала прилагането на член 32, параграф 5 от Регламент № 1290/2005 към лихвите, които се отнасят до вземанията по преписката Centramelk, със съображението, че тъй като са акцесорни на вземанията, тези лихви трябва да следват третирането, определено за самите вземания. Трябва да се отбележи обаче, че Кралство Нидерландия изобщо не оспорва това съображение.

160 При тези условия трябва да се отхвърлят като неоснователни доводите на Кралство Нидерландия, които са изведени от обстоятелството, че Комисията не положила дължима грижа, не вземайки под внимание представените в хода на производството от тази държава членка доводи във връзка с лихвите, които се отнасят до вземанията по преписката Centramelk.

161 С оглед на изложеното третото основание трябва да се отхвърли като отчасти недопустимо и отчасти неоснователно.

162 Предвид всички изложени по-горе съображения, и в частност посочения в точка 129 извод, обжалваното решение следва да бъде отменено, доколкото Комисията е приложила спрямо Кралство Нидерландия финансова корекция в размер на 4 703 231,78 EUR за неотчетените лихви, които се отнасят до старите вземания.

По съдебните разноски

163 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Кралство Нидерландия.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) **Отменя Решение за изпълнение на Комисията 2013/763/ЕС на Комисия от 12 декември 2013 година за изключване от финансиране от страна на Европейския съюз на някои разходи, направени от държавите членки в рамките на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на селското стопанство (ФЕОГА), секция „Гарантиране“, на Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), в частта, с която на Кралство Нидерландия се налага финансова корекция в размер на 4 703 231,78 EUR за неотчетени лихви, отнасящи се до вземания, свързани с късно изплатени преди 1 април 1993 г. допълнителни такси и за недължимо внесени преди 1 април 1995 г. възстановявания при износ.**

2) **Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски, както и тези, които са направени от Кралство Нидерландия.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 ноември 2015 година.

Подписи